

Lucija Matič

Iglek - kako je sve počelo

Nekada davno svijetom su hodali i letjeli dinosauri. Društvo su im pravile mnoge životinje, a među njima i zmajevi. Tako se tada dogodilo da se u jednoj zmajskoj obitelji izlegao jedan sasvim poseban zmajić.

Na prvi pogled on je bio sasvim isti kao svi ostali zmajići. Imao je dvije noge, dvije ruke s malim krilcima, rep, gubicu s malim zubićima, a i glasao se slično drugim zmajićima. Samo je jedno bilo drukčije na njemu. Taj zmajić na repu je imao mali šiljak kakav drugi zmajići nisu imali.

Taj mali šiljak bio je dražestan jer je zmajić zahvaljujući njemu bio drukčiji. Uskoro su ga baš zbog tog šiljka, koji je sličio iglicama na drveću, počeli nazivati Iglek.

Igleka su svi jako voljeli.
Uvijek je bio dobre volje,
volio je igrati se i smijati se.
Nikada nije dugo zamjerao.

Nije se svađao i nije namjerno
izazivao prijatelje.

Prilično dugo vremena sve je bilo u
najboljem redu, sve dok nije postao
sve zamišljeniji.

Mama i tata promatrali su kako se
Iglek svakog dana
manje smije,
manje žuri igrati se s prijateljima,
a sve više šuti i samo razmišlja.

Stoga je jednog dana tata rekao
Igleku: „Dođi, idemo malo van. Ti ćeš
se igrati, a ja ću si nabrusiti kandže.“

*Znate, djeco, zmajevi moraju uredno brusiti svoje kandže da bi ostale
oštre i ne predugačke.*

Iglek je pošao s tatom, ali nije mu se žurilo, niti se tome radovao. Došli su do mjesta gdje su se drugi zmajići već igrali. Tata si je počeo brusiti kandže na obližnjoj stijeni, a pritom je potajno promatrao što se zbiva s Iglekom. Prijatelji su veselo klicali i dozivali Igleka k sebi. On im se pridružio i počeo se igrati s njima. Prvo polako i suzdržano, a potom je zabava postajala sve veselija i razigranija i uskoro su zmajići trčali amo-tamo. Skakali su u zrak, preokretali se, lovili se i skrivali. Čulo se puno smijeha i veselog vriska. I svako toliko čuo se pokoji bolni jauk.

*Što mislite, djeco, zašto su
zmajići bolno jaukali?*

*Zašto mislite da su drugi
zmajići često jaukali od boli, a
Iglek gotovo nikada?*

Tako je.

Zmajići su jaukali zbog ošt
iglice na Iglekovom repu. Taj
šiljak ih je grebao dok su se
igrali. A kako mu je samo bilo
teško skloniti se!

Iglek je volio svoje prijatelje. Nije ih grebao jer bi on tako htio. Teško mu je bilo svaki put kad se koji prijatelj ranio, pa je ranu puhao ili lizao. Nije znao što učiniti, pa se zato radije sklonio i samo promatrao prijatelje kako se igraju bez njega. I tako bi opet postao tužan.

Zmajići su jako voljeli Igleka, ali i njima je bilo draže ako ih nije boljelo. Svidjelo im se što im nije prilazio preblizu.

Kad su se vratili doma, tata je nasamo sve ispričao mami. Ali ni tata ni mama nisu znali što im je činiti. Iglek je bezvoljno pojeo ručak, a potom je rekao da ide u šetnju.

Nije znao što napraviti sa svojim problemom. Ali pomoglo mu je već to što nije bio na miru, nego je izašao van i bio sam sa svojim mislima.

Kako je bio zamišljen, nije pazio kud hoda i nije spazio kako se na nebu nabiru tamni oblaci. Samo je hodao i hodao i svakim korakom koji je napravio, bilo mu je malo lakše pri srcu.

Kada je prvi puta zagrmjelo, Iglek se jako iznenadio. Pogledao je u nebo i oko sebe i spazio da je nevrjeme blizu, a on prilično udaljen od doma. Bio je tako daleko od doma da nikako nije mogao izbjeći nevrjeme.

Što biste vi napravili, djeco, da ste kao Iglek daleko od svog doma, a nevrjeme tako blizu?

Tako je!

Sakrili biste se. I Iglek je odlučio sakriti se.

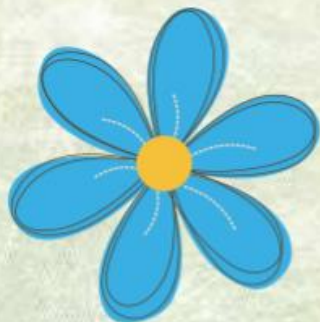
A gdje se treba sakriti po nevremenu?

Pod drvo?

Ne.

U vodu?

Ne.

Tako je, u sklonište pod stijenu.

U jamu ili neki prazni i suhi kutak.

Srećom, Iglek se sjetio da tako daleko od doma i baš na tom mjestu živi njegova kuma Kornjača. Iako uopće nije namjeravao poći k njoj, put ga je doveo baš pred njena vrata. Ušao je u njezin dom i pozdravio je. Kuma Kornjača jako mu se obradovala: „Iglek, kako lijepo da si me posjetio. Došao si baš u zadnji čas. Upravo će se početi izlijevati kiša. Joj, kako grmi.“

Ja bih nacrtao/nacrtala kornjaču tako.

Kuma Kornjača bila je jako stara, a bila je i najpametnija nadaleko. Brzo je shvatila kako s Iglekom nije sve u redu. I znala je da treba pričekati dok joj Iglek sam ne počne pričati što ga muči.

Neko su vrijeme
pričali kao i obično
o svemu mogućem.

Promatrali su
nevrijeme i slušali
grmljavinu. Iglek
je nekoliko puta
uzdahnuo, a onda
konačno rekao:
„Kumo Kornjačo,
zašto ja nisam kao
svi drugi?“

Kuma nije odgovorila. Znala je da je nekad bolje šutjeti.

„Sve je bilo dobro kad sam bio malen. A sada je sve pokvareno, drugačije. Zašto baš ja moram imati tu glupu iglu na repu? Sve sam probao. Grebao sam ju, štipao. Pokušao sam ju odgriznuti i istrgnuti na stijeni. Ali ta me se šašava igla drži. I baš opako boli ako je se pokušam ozbiljno riješiti.“

„Na izgled nije tako slaba“, rekla je kuma. „Zbog nje izgledaš mnogo jači i strašniji. Kad narasteš, baš zbog nje će te se još više bojati i poštovati te. Ako ćeš biti kao tvoj otac, bit ćeš najjači i najpametniji zmajski poglavar kod nas.“

„Ja neću da me se boje!
Hoću se igrati s prijateljima,
hoću se smijati, veseliti se.
Meni je teško što me se boje i sklanjaju se od
mene jer ih povređujem.
Teško mi je kad im curi krv zbog mene.
Neću biti poglavar, nikada.“

Uzdahnuo je i okrenuo se na drugu stranu jer
je već osjećao kako mu naviru suze.

*Znate, djeco, i zmajevi su plakali. Još i više
nego krokodili, koji su lili krokodilske suze.*

Kuma je neko vrijeme šutjela i razmišljala o tome što joj je rekao Iglek.

„Znaš, Iglek, ja ne znam kako je kad povrijediš druge. Mi kornjače nemamo ništa čime bismo mogle povrijediti druge. Priznajem, imam jaka usta, iako su bez zubi. Njima lako mogu pregristi neku manju granu. Ali znam kako je kad me boli kad se ogrebem o neku oštru stijenu, ili kad me ugrize neki podivljali dinosaur. E, onda sam sretna što imam svoju obranu, svoj oklop. Zaista, bez njega bila bih izgubljena za tren.“

Uzdahnula je i ušutjela.

Kornjače žive u oklopu.

Iglek je šutio i dalje zadržavao suze. Naravno, svatko poznaje bol. Ali samo on zna kako je kad si ti taj što bol nanosi drugima. I ništa ne može učiniti oko toga. Kad bi barem on imao oklop, kamo bi se mogao sakriti. Sakriti pred samim sobom...

Čekaj malo...
Oklop? Kamo bi se sakrio?
Oklop?
Za cijelog zmaja?

Ali ne treba za cijelog. Dovoljno bi bilo samo za rep!
Za dio repa. Uzbuđen je skočio u zrak i počeo disati ubrzano:
„Kuma, to je to!”

Kuma se pravila da joj ništa nije jasno.

„Kumo, treba mi oklop kakav imaš ti.
Gurnut ću rep u njega i igla neće moći proći.”

"Dođi, idemo ga
tražiti!", uzviknuo je
uzbuđen.

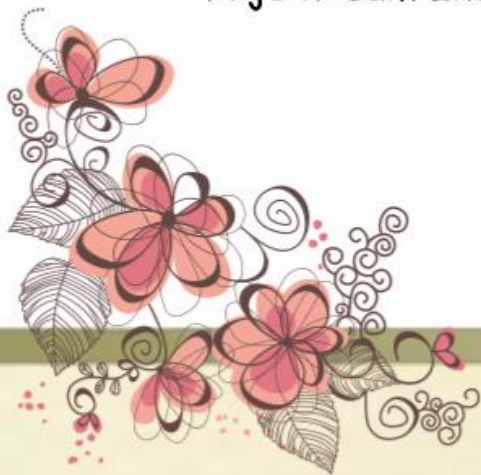

„Iglek, stoj, zar ne vidiš kakvo je nevrijeme?
Sad možemo samo čekati.“

Iglek je poskočio od nestrpljenja. Glupo nevrijeme.
Gdje baš sada to nevrijeme...

„Nego, reci mi, kako su tvoji roditelji? Jesu li dobro?
Jesi li im rekao kamo ideš?“

Iglek se zabrinuo. Naravno, nije ništa rekao.
Nije ni sam znao kamo ide.

Znao je kako se njegovi roditelji brinu i kako im je teško kad ne znaju gdje je. Ali što može učiniti sada? Daleko je i po takvom nevremenu ne može ići doma. Ni oklop ne može tražiti, a kamoli ići na dugi put prema domu.

Sjeo je nazad na pod jer sada nije mogao baš ništa drugo.

„Dobro su tata i mama. Sve je u redu kod nas. Ništa, sutra moram pronaći oklop, a onda što prije doma. Tata i mama sad se sigurno brinu za mene.“

„Dobro“, rekla je kuma Kornjača. „Sad idem na spavanje. Umorna sam. Pomoći ću ti potražiti oklop sutra. Laku noć, Iglek.“

„Laku noć, kumo.“

Facebook Slovenija

Drugo jutro, dok se jedva pokazalo sunce, Iglek je već tražio oko jame. Pošto ništa nije našao, išao je dalje. Kuma ga je našla prilično daleko od jame, kad se već loše volje žalio: „Ništa od toga nije dobro. Probao sam već tri oklopa. Svaki od njih je mali, ili mi pada dolje. Gledaj, ova stara ljuska je u redu. Ali ako zamahnem repom... gledaj...”

Ljuska je odletjela u stijenu te se razletjela na komadiće.

„Kad bi barem oklop ostao na svom mjestu...”

Počeo je gubiti strpljenje. Žurilo mu se doma,
a rješenja nije bilo...

Kuma je gledala Iglekov rep. Gledala je oko sebe i razmišljala.
Ali ni ona nije vidjela rješenje.

*Djeco, imate li možda vi kakvu zamisao? Što bi Iglek mogao
upotrijebiti kao oklop? Ima li što takvo u šumi?*

U međuvremenu, kad su oboje razmišljali,
pored njih su trčale životinje. Sijalo je
sunce i od jučerašnje kiše sve se blistalo.
Šuma je bila predivna. Životinje su bile
vesele što im nevrijeme nije uništilo domove
i žurile su se nabrati gusjenice, gliste i crve
što su puzali po mokroj zemlji. U blizini njih
prošao je i jež koji baš nije izgledao tako
sretan kao ostali. Bio je pun mokrog i
blatnog lišća kojeg se nije mogao riješiti.

Igleku je bilo smiješno dok ga je gledao tako mrzovoljnog. A onda se zagledao u njegove iglice na kojima je bilo lišće.

„Kumo, gledaj“, šapnuo je.
„Ajmo pokupiti lišće!“

Žurio je namještati blatno i mokro lišće na šiljak na repu. Nešto od njih ostalo je na repu, a još više popadalo je dolje.

„Iglek, što je dovoljno mekano da se da probosti, a ipak dovoljno čvrsto da se ne razlomi?“, pitala je kuma.

Gledali su okolo i spazili napola otrgnutu koru kako visi s drveta. Iglek je skočio, trgnuo koru s drveta i čvrsto ju nasadio na iglu. Mahnuo je repom, a kora se čvrsto držala igle.

"JUUUUUUUUUUUUUUUUUUU!!! Kumo, uspjelo je!
Neću više grepsti svoje prijatelje!!!
Vidi, opet ću se moći igraaaaaaatiii!
Kumo, vidi!!!"

Skakao je i vriskao, mahao je repom i krilima na
rukama.

Sjećate se djeco da zmajevi imaju i krila, zar ne?

Kora se sve vrijeme čvrsto držala igle i nije otpala. I kuma je bila vesela. Lijepo je opet bilo gledati Igleka sretnog.

Nakon nekog vremena okrenula se i pošla nazad prema domu.
„Iglek, idemo brzo na doručak, znaš da ti se žuri.“

Iglek se zahvalio i rekao da nije gladan.

Pozdravio se s kumom i trčao kući što je brže mogao.
Dok je trčao, više je puta pogledao iza sebe.

Kora je bila na svome mjestu...

KOLOFON

Zbirka: Iglek

Naslov 1. dijela: Iglek – Kako je sve počelo

Autorica: Lucija Matič

Fotografije: Pixabay

Slika: David Matič

Lektorica: Isidora Vujošević

Izdanje: elektroničko izdanje

Fotoknjiga je izrađena sa Moj Cewe fotosvet programom, sa dozvolom javnog objavljivanja.

Pristup:

<https://drive.google.com/file/d/1fH8CrCEA0Mo9dgD3ldGWsDCBhrywpyTD/view?usp=sharing>

Mjesto: Zapotok, Slovenija

Naklada: vlastita naklada

Godina izdanja: 2020.

Slobodan pristup, sva prava pridržana. Nositelj autorskih prava: Lucija Matič

Identifikatori NSK: 001075475

Maloprodajna cijena publikacije: 0 HRK

ZBIRKA SLIKOVNICA O IGLEKU

Kroz priče o Igleku djeca slijede glavni lik na putu prihvaćanja sebe, uporno tražeći ispravna rješenja, neizbježno odrastajući, čuvajući svoju osjećajnost i samouvjerenost. Upoznaju skupinu u kojoj poštuju prirodu i dive se svijetu. Dozvoljavaju nesavršenost, traže najbolje u svima i prihvaćaju različitost. Odlučuju se za dobro. Kroz priče djeca shvaćaju da na stvari možemo gledati drugačije i da je suradnja uvijek prava odluka. Kao i to da nažalost to nije uvijek moguće.

U prvom se dijelu Iglek suočava s problemom od kojeg ne može pobjeći. Sluša savjete i napokon dolazi do rješenja koje tako očajnički želi - pripadati grupi svojih vršnjaka i ispuniti potrebu za druženjem i igrom. Tek kasnije doista će shvatiti da njegov problem zapravo znači veliku prednost. Ali u prvom dijelu, koji prati rano djetinjstvo glavnog junaka, još nije pravo vrijeme za ovu spoznaju.

Autorica je za slikovnicu dobila srebrnu nagradu Javnog fonda za kulturne djelatnosti R. Slovenije na književnom natječaju V zavetju besede 2019.

Želim ti puno veselja.

